

Вечерята излѣзе чичо Тарлю съ фенеръ въ ржка и какво да види: мишките налегнали ябълките му и гризятъ ли гризятъ.

Притъмнѣ му прѣдъ очи! Страшно се ядоса, затупа съ кракъ, захърка, засумтѣ и едвамъ не удари фенера въ земята...

— Ахъ вие, разбойници... ахъ вие, крадци!... Чакайте, азъ ще ви науча!...

Ала мишките рипнаха и избѣгаха прѣзъ глава, а чичо Тарлю крѣщи като бѣсенъ:

— Ограбиха ме, нехранимайковцитѣ! Всичко изкрали!... Ахъ да ми паднатъ, бихъ издушилъ всички мишки до една... Дѣ е тука справедливостъта?... А?... Това не може така! Току тъй нѣма да оставя тая работа! Ще ги дамъ подъ сждъ. Ще подамъ жалба на враната, на Котъ-Котарана, на градинаря и пакъ ще ги осжда!... Охо!...

Като че бѣше полудѣлъ чичо Тарлю... И придумваха го и молиха го съсѣдитѣ му, ала той никого не слуша, а крѣщи още повече:

— Моля ви се, да ме ограбятъ, нехранимайковцитѣ...

Дошла враната да го усмирява:

— Стига, любезни!... Какво има, какво си се разкрѣскалъ?

— Искамъ справедливостъ!—крѣщи чичо Тарлю и цѣлъ трепери отъ ядъ.